

קְדוּשָׁה, כְּקוֹף בְּתָר בְּנֵי נִשָּׂא כִּי כִּמוֹ שֶׁהַקְדוּשָׁה בָּאָה עַל יַדֵּי עֲרִיכַת
הַשְּׁלַחן בַּקְדוּשָׁה כִּךְ הַסֵּט"א הוֹלֵכֶת אַחֲרֵי הַקְדוּשָׁה כְּקוֹף אַחֲרֵי בֶן אָדָם וְהִיא גַם כֵּן בָּאָה עַל
יַדֵּי עֲרִיכַת הַשְּׁלַחן לַפְּנִיָּה. וְשָׁלְמָה מִלְכָּא צְוּוּחַ וְאָמַר וּשְׁלֹמָה הַמֶּלֶךְ צוּוּחַ
וְאוֹמֵר, (קֹהֶלֶת ב) כִּי מָה הָאָדָם שִׁיבּוֹא אַחֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵת אֲשֶׁר
כָּבַר עָשׂוּהוּ כִּי מָה הָאָדָם שְׂרוּצָה לְהַדְמוֹת לַמֶּלֶךְ וּלְבֹא לְהִיּוֹת כְּמוֹהוּ לְעִשׂוֹת
כְּמַעֲשָׂיו. וְהִיא אֶתְמַר קְרָא דָּא וְכִבְר בִּיאֲרֵנוּ פְסוּק זֶה (לְעִיל קֶסֶח ע"א).

כשרצה הקב"ה לתת את התורה לעם ישראל הלך קודם לבני עשיו וישמעאל
והם לא רצו לקבל אותה

תָּא חַיִּי, כְּתִיב (שׁוֹפְטִים ה) יְהוָה בְּצֵאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדְךָ
מִשְׁדֵּה אֲדוֹם אֶרֶץ רְעֵשָׁה אֶף שָׁמַיִם נִטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים זֶה סִינֵי מִפְּנֵי
אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּשַׁעֲתָא דְּבַעָא קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא
לְמִיָּהֵב אוֹרֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעֲתָא שְׂרַצָּה הַקְב"ה לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל,
אֲזַל וְזָמִין לְהוּ לְבִנֵי עֵשָׂו, וְלֹא קִבְּלוּהָ הֵלֶךְ קוֹדֵם לְבִנֵי עֵשָׂו וְהַזְמִינִם
לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ. כְּמֹה דְּאֵת אָמַר כְּמוֹ שְׂכַתוּב (דְּבָרִים ל) יְהוָה
מִסִּינֵי בָּא וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ, וְלֹא בָּעוּ לְקַבְּלָהּ הֵינִי
שֶׁהֵלֶךְ לְשַׁעִיר הוּא מִקוֹמוֹ שֶׁל עֵשָׂו וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ. אֲזַל לְבִנֵי יִשְׁמַעְאֵל,
וְלֹא בָּעוּ לְקַבְּלָהּ, דְּכִתִּיב וְכֵן הֵלֶךְ לְבִנֵי יִשְׁמַעְאֵל וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ כְּמוֹ
שְׂכַתוּב הוֹפִיעַ מֵהָר פָּאֲרָן. פִּיּוֹן דְּלֹא בָּעוּ, אֶתְדַר לִוָן

לְיִשְׂרָאֵל, הֵכִי תַנִּינָן כיון שכולם לא רצו לקבלה החזירה לבני ישראל וקבלוה

מיד ואמרו נעשה ונשמע כמו שלמדנו (ע"ז ב:).

מקשה לאיזה נביא הלך הקב"ה כדי להציע לעשיו וישמעאל לקבל את התורה, ועוד היה צריך להיות כתוב לשעיר להר פארן ולא משעיר ומהר פארן

הַשְׁתָּא אֵית לְשֹׂאֲלָא, וְהָא תַנִּינָן דְּלִית חֲטָאָה כַּד בַּר
נֶשׁ מְדַקְדֵּק דְּיוֹקִין דְּאוֹרֵייתָא, וַיִּשְׂאֵל שְׂאֵלְתוּי
לְאַנְהָרָא מְלוּי וכן יש מקום לשאלה וכמו ששינו דאין זה חטא לאדם כאשר

הוא מדייק דיוקים בתורה ושואל שאלותיו כדי להאיר הדברים ולא חלילה לכחש בהם.
האי קָרָא לָא אֶת־יִשְׁבָּא, וְאֵית לְשֹׂאֲלָא זה הפסוק שאומר

שהקב"ה הלך לשעיר ולפארן לתת להם את התורה לא התיישב ויש לשאול קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא כַּד אֶזְל לְשַׁעִיר, לְמָאן נְבִיאָה דְּלְהוֹן אֶתְגְּלִי
כאשר הלך הקב"ה לשעיר לאיזה נביא שלהם התגלה כדי לשאול אם רוצים לקבל את
התורה. וְכַד אֶזְל לְפָאֲרָן, לְמָאן נְבִיאָה דְּלְהוֹן אֶתְגְּלִי וכן

כשהלך לפארן לאיזה נביא שלהם התגלה. אִי תִימָא דְּאֶתְגְּלִי לְבַלְהוֹן,
לָא אֶשְׁפַּחֲן דָּא לְעֵלְמִין. בַּר לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחוּדֵיהוֹן, וְעַל
יְדֵי דְּמִשְׁשָׁה אם תאמר שהתגלה לכל העם כולם לא יתכן כי לא מצאנו מעולם

שהתגלה הקב"ה בפני כל העם אלא לישראל לבדם ועל ידי משה. וְהָא אֶתְמַר
דְּהֵכִי מִיבְעִי קָרָא לְמִימַר ועוד יש לשאול הרי כוונת הפסוק שה' בא לסיני

ובא לשעיר ובא לפארן וא"כ היה צריך לכתוב יְהוָה לְסִינֵי בָא, וְזָרַח

לְשַׁעִיר לָמוֹ, הוֹפִיעַ לְהַר פְּאָרָן, מֵהוּ מְשַׁעִיר לָמוֹ, וּמֵהוּ
 מֵהַר פְּאָרָן. כִּלָּא אֵית לְמַנְדַּע וּלְאַסְתְּכִלָּא, וְהָא
 שְׂאִילָנָא, וְלֹא שְׂמַעְנָא, וְלֹא יִדְעָנָא כּל זֶה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָן וּלְדַעַת בְּפִסּוּק

זֶה וְהָרִי שְׂאֵלְתִי אֵךְ לֹא שְׂמַעְתִּי וְלֹא יִדְעְתִי לִישֵׁב הָעֵנִין.

רשב"י מיישב לרבי יוסי את קושייתו ומסביר שהקב"ה האיר לישראל משעיר
 ומהר פארן

כִּד אָתָּא רַבִּי שְׂמַעוֹן, אָתָּא וְשְׂאִיל מְלָה כְּמַלְקֵי דְמִין
 כּאִשְׁר בַּא רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּא רַבִּי יוֹסִי וְשָׂאל שְׂאֵלוֹתֵיו כְּבַתְחִילָה, אָמַר לֵיהּ הָא

שְׂאֵלְתָא דָּא אֶתְאַפְּרַת הִשִּׁיב לוֹ רַבִּי שְׂמַעוֹן הָרִי שְׂאֵלָה זֹו כְּבַר נֹאמְרָה

תְּשׁוּבְתָהּ וְהִיא יְהוֹה מְסִינִי בָּא: כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שְׁמוֹת יט) הִנֵּה

אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הָעֵנִין וְאַח"כּ כְּתוּב וַיִּרַד ה' עַל הַר סִינַי, וּמְסִינִי

בָּא וְאַתְנַלִּי עָלְיֵיהּ. וּמְסִינִי בַּא וְהַתְּגַלָּה עֲלֵיהֶם וַיֵּצֵא לְקִרְאָתָם כְּשָׁבָאוּ לְעַמּוּד

בְּתַחְתִּית הַהַר כְּחַתֵּן הַיּוֹצֵא לְקִרְאָת כְּלָה. וְזִרְחָ (דף קצ"ב ע"ב) מְשַׁעִיר לָמוֹ אִין

הַפִּסּוּק מְסַפֵּר אֵת מַה שְּׁהַלֵּךְ לְשַׁעִיר אֵלָא אֵת מַה שְּׁהוּא זִרְחָ וְהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מְשַׁעִיר

וּפִירוּשׁוֹ, מְמַה דְאַמְרוּ בְּנֵי שְׁעִיר, דְּלֹא בְּעָאן לְקַבְּלָא,

מֵהָאִי, אֲנַהֲר לֹון לְיִשְׂרָאֵל, וְאוֹסִיף עָלְיֵיהּ נְהוֹרָא

וְחַבִּיבּוֹ סְגִיא מֵמַה שְּׁשַׁעִיר לֹא רְצוּ לְקַבֵּל אֵת הַתּוֹרָה מִזֶּה הָאִיר לְהֵם הַקַּב"ה

לְיִשְׂרָאֵל אֹור וְחַבִּיבוֹת יִתִּירָה. אוּף הֵכִי, הוֹפִיעַ וְאַנְהֲר לְיִשְׂרָאֵל

מֵהַר פְּאָרָן וּבֵן מַה שְּׁאֵמַר הוֹפִיעַ מֵהַר פְּאָרָן פִּירוּשׁוֹ שְׁהוֹפִיעַ זִרְחָ לְיִשְׂרָאֵל מֵמַה

שהיה בהר פארן, ממה דאמרו בני פארן, דלא בעו לקבלא, מהאי אוסיפו ישראל חביבו ונהירו יתיר פדקא יאות כי ממה שאמרו בני פארן שאינם רוצים לקבל את התורה מזה הוסיפו ישראל חביבות והארה יתירה כראוי כי הם לא רק שלא סירבו לקבלה אלא הקדימו נעשה לנשמע.

התורה יצאה מיסוד דאבא וכשהגיעה הארת יסוד דאבא לזרע שמאל ראה הקב"ה שעשיו אוחו ומתרבה שם ורצה לקחת ממנו את הקדושה

ומה דשאלת על ידא דמאן אתגלי עליהו ומשיב לו עוד רבי

שמעון ומה ששאלת על ידי מי התגלה הקב"ה לשעיר ופארן לשאול אותם אם

רוצים לקבל התורה. (תא חזי) רזא עלאה איהו, ואתגלי מלה על

ידך. סוד עליון הוא ויתגלה הדבר על ירך אורייתא נפקת מרזא

עלאה, דרישא (ס"א קדישא) דמלבא סתימא כי התורה יצאה

ונתגלתה מסוד עליון הוא יסוד דאבא הנמצא בתום בראש המלך ז"א היינו גנוז בדעת שלו,

כד מטא לגבי דרועא שמאלא וכאשר הגיעה הארת יסוד דאבא לזרוע

שמאל דז"א ששם מדת הגבורה שבו, (ס"א ימינא) חמא קדשא בריך הוא

בההוא דרועא, דמא בישא דהוו מתרבי מתמן ראה הקב"ה

שמתרבה שם דם רע ועכור והיינו שראה את עשיו אוחו בסיגי הגבורה ויונק משם חיותו

ומתרבה ומתגדל. אמר, אצטריך לי לבררא וללבנא דרועא

דא. ואי לא ימאיך ההוא דמא בישא, יפגים פלא אמר

הקב"ה אני צריך לברר וללבן זרוע הגבורה שלא יאחו בה עשיו כי אם לא אברר ואלבן